

jeg kunde ønske mere Klarhed, men i ethvert Tilfælde anser jeg det for rigtigt ved denne første Behandling, at henlede Opmærksomheden paa disse Punkter, fordi jeg forudsætter, at det er Thingets Mening, at lade denne Sag gaa til Behandling i Udvalg. Jeg vilde altsaa være det tilkommende Udvalg meget taknemmelig, hvis det vilde bidrage Sit til at faae tilveiebragt lidt Klarhed over de Punkter, jeg skal tillade mig at nævne. Jeg mener nemlig, at der ingen Tvivl er om, at der vil blive nedsat et Udvalg, og at det tilkommende Udvalg virkelig for Alvor vil arbejde paa denne Sag. Jeg kan meget godt forstaa, hvad der er kommen til Orde fra flere Sider, nemlig, at man føler nogen Vanskelighed ved at komme til aaben og indgaaende Forhandling om denne Sag med Regjeringen i Følge den Maade, hvorpaa Befæstningsagen er indledet her i Landet; men jeg kan ikke negte, at jeg maa give den højtærede Krigsminister fuldstændig Ret i, at Sagen selv er saa vigtig, at det ikke kan forsvares af Antipathi eller Animositet eller Forindtagethed ligeoverfor Personer at undlade en alvorlig Drøftelse af en Sag af den Betydning som den, hvorom der her er Spørgsmaal, og jeg nærer derfor den Forvisning, at hvor megen Overvindelse det end kan koste den Entelste Følelse at stride til en alvorlig Behandling af Sagen, vil man dog gjøre det. Paa den anden Side haaber jeg, at man ikke vil gjøre det vanskelige at overvinde denne Følelse, end det i Forvejen er, ved paa Forhaand at udfaste Mistænkeliggjørelse af god Billie fra deres Side, hvorom der her er Tale. Jeg tror, man skader Sagen ved paa Forhaand at sige eller antyde, det være sig i Tale eller Skrift, paa Tryk eller blot skriftlig, at man af dette eller hint, der er sagt, dette eller hint, der er undladt, maa drage Varsel om, at der ikke er nogen alvorlig god Billie tilstede. Det er efter min Mening ikke den Maade, hvorpaa man fremkalder Ønsket om en oprigtig og ærlig Forhandling. Jeg føler mig som sagt overbevist om, at man vil tænke denne Sag alvorlig Overveielse. Jeg anser mig ikke blot for berettiget, men forpligtet til at gaa ud fra, at alle Folkets Repræsentanter have en Følelse af, hvad de skylder deres Fædreland og en levende Følelse af den Betydning, denne Sag har. Det er ikke blot som udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen), at den Maade, hvorpaa denne Sag bliver fremmet, forhandlet og løst, kan komme til at spille en særdeles stor Rolle ved Løsningen af den politiske Konflikt, hvori vi befinde os, men jeg vil føie til, at det ikke kan være

skjult for Nogen, at Forsvarssagen er en Sag, som ligger overordentlig mange, ja, jeg kan vel sige, de allerfleste af vore Medborgere ganste særdeles paa Sinde. Desværre er det jo kommet dertil her i Landet, at der næsten ikke er en Sag, uden at den skal drages ind i den politiske Rummel, uden at der skal tages Standpunkt i og overfor den efter Hensynet til de politiske Partier, de politiske Bevægelser, og ikke efter Hensyn til Sagen selv. Og desværre kan det ikke negtes, at der ogsaa af Forsvarssagen mere eller mindre er gjort Anvendelse i Partilidenstestens eller Agitationens Tjeneste. Men dog tør jeg sikkert paasta, at der findes mangfoldige baade Mænd og Kvinder her i Landet, der have en meget levende og varm Følelse for denne Sag, ganste bortset fra Politiken. Det er en Erfaring, jeg har gjort, og som jeg i Grunden antager, enhver vil stadfæste, at der kan være Mænd, som i politisk Henseende kunne stille sig paa de mest forskjellige Standpunkter, men som kunne mødes i samme Opfattelse, hvad denne Sag angaar. Der er mange, der kunne sympatisere med Høire eller Venstre i andre Sager, men som kunne stille sig fra politiske Meningsfæller i denne Sag. Jeg tror, at det vilde være meget politisk uklogt, om den danske Rigsdag ikke vilde tage Hensyn til saadanne Følelser som den, jeg har hentydet til, og som jeg er overbevist om er til Stede i Befolkningen. Naar, jeg behøver jo endelig heller ikke at sige, at det er af høieste Vigtighed, at man søger at komme til en Løsning af denne Sag. Den Betydning, Forsvarets Mulighed har for Danmark, skal jeg ikke udtale mig om, det er der Andre, der kunne gjøre bedre; men sikkert er det, at Spørgsmaalet ikke blot gjælder om Millioner og atter Millioner, men at det i Virkeligheden gjælder om, paa hvilken Maade man bedst kan sikre Danmarks Eksistens. Og det blev udtalt — jeg tror det var i Gaarsmødet — at der er dette ganste Giendommelige ved denne Sag, at man ikke kan lade være at tage sig af den, hvis man overhovedet vil komme til at øve nogen Indflydelse paa, hvorledes Sagen skal blive gennemført. Det forekommer mig, at Folkethinget maa sige sig selv, at en Udsættelse af Sagen maaste netop gjør, at den bliver løst paa den Maade, som Folkethinget misbilliger, naar Folkethinget ikke for Alvor vil give sig af med denne Sag. Man kan anse dette for ønskeligt eller ikke ønskeligt, heldigt eller uheldigt, rigtigt og forsvarligt eller urigtigt og uforvarligt, men det tror jeg, at det, jeg her siger, høres til, hvad man vel tør benævne som faktiske Sandheder, og det forekommer mig, at naa-